

Krystyna Kozłowska, Janusz Ćwikła

Racibórz-Stare Miasto, ul. Rzeźnicza,
gm. loco, woj. katowickie

Informator Archeologiczny : badania 29, 140

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w czasie pożaru — świadczy o tym warstwa spalenizny z materiałem datowanym na XVIII-XIX w. Mur powstał w XVIII w. Przemawiają za tym materiały kartograficzne: na planie Pszczyzny z 1749 r. budynki stajni już istniały, plan z 1875 r. natomiast już ich nie pokazuje (widoczny jest już sam mur ogrodzeniowy).

– Mur ceglany posadowiony na koronie wcześniejszego muru kamiennego, z zachowaniem 20-centymetrowej odsadzki od strony północnej i 10-centymetrowej od strony południowej. Mur miał szerokość 0,55 m. Na podstawie materiału zabytkowego (ceramika z warstwy budowlanej) datować go należy na XIX w. Wystąpiły tu fragm. naczyń glinianych, talerze i fajki porcelanowe. Plan z 1875 r. potwierdza istnienie muru.

Materiały wraz z dokumentacją złożono w Muzeum Śląskim w Katowicach.

**Racibórz-Stare Miasto,
ul. Rzeźnicza
gm. loco, woj. katowickie**

Muzeum w Raciborzu

Badania prowadzili mgr mgr Krystyna Kozłowska (autorka sprawozdania) i Janusz Ćwikła. Finansowane przez Muzeum w Raciborzu. Zaplecze produkcyjno-gospodarcze działek mieszczkańskich. Okres średniowieczny i nowożytny.

25 X-5 XII 1995 r. przeprowadzono ratownicze badania archeologiczne na terenie rozbudowy ośrodka dla niepełnosprawnych. Odkryto 9 obiektów związanych z działalnością produkcyjno-gospodarczą, w tym 4 obiekty półziemiankowe, 4 studnie (dwie zostały częściowo przebadane, a dwie nie), paleniska i nieokreślony obiekt niewielkich rozmiarów. Jedną ze studni odkryto w obrębie obiektu półziemiankowego. Wszystkie obiekty półziemiankowe wchodziły w ściany wykopu, który miał 79 m² (tylko jeden znajdował się poza tym wykopem). Nie udało się żadnego obiektu przebadać do końca z powodu złych warunków atmosferycznych i nacisków inwestora.

Studnia była zbudowana w konstrukcji ramowo-słupowej, ściany boczne — z zachodzących jedna na drugą desek o przekroju wydłużonego trójkąta. Wymiary studni wynosiły: 1 x 1 m i 110 x 95 cm. Jedna ze studni była wtórnie wykorzystana jako spiżarnia, znaleziono w niej bowiem 6 całych naczyń drewnianych (5 misek klepkowych i jedna toczona) z zawartością pożywienia (pestki wiśni lub czereśni i całe owoce, pestki śliwek, ziarna zbóż, a także drobne kości zwierzęce), naczynia ceramiczne całe i we fragm., również z zawartością zmineralizowanego pożywienia, oraz fragm. trzech łyżek drewnianych i potłuczone naczynia szklane z matowego szkła. Jedno z naczyń ceramicznych wyróżniało się od innych formą i ornamentem — był to dzban zdobiony wyciskanymi od wewnątrz figurami jeleni, pomiędzy którymi nalepione były rozetki z gliny. Cały dzban z zewnątrz i w górnej części po wewnętrznej stronie był pokryty srebrzysto-oliwową glazurą. Był to prawdopodobnie import z Nadrenii lub Moraw.